

V

(Oznámení)

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

SOUDNÍ DVŮR

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 10. dubna 2018 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht Berlin – Německo) – Romano Pisciotti v. Bundesrepublik Deutschland

(Věc C-191/16) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Občanství Unie — Články 18 a 21 SFEU — Vydání státního příslušníka členského státu, který využil svého práva volného pohybu, do Spojených států amerických — Dohoda o vydávání mezi Evropskou unií a tímto třetím státem — Oblast působnosti unijního práva — Zákaz vydávání, který se uplatňuje pouze na vlastní státní příslušníky — Omezení volného pohybu — Odůvodnění založené na zabránění beztrestnosti — Proporcionalita — Informování členského státu původu občana Unie“

(2018/C 200/02)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Berlin

Účastníci původního řízení

Žalobce: Romano Pisciotti

Žalovaná: Bundesrepublik Deutschland

Výrok

- 1) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že v takovém případě, jako je případ, jenž je předmětem věci v původním řízení, kdy byl občan Unie, na kterého se vztahovala žádost o vydání do Spojených států amerických, zadržen za účelem eventuálního vyhovění této žádosti v jiném členském státě, než je členský stát, jehož je státním příslušníkem, spadá situace tohoto občana do oblasti působnosti tohoto práva, jelikož uvedený občan využil svého práva volného pohybu v rámci Evropské unie a uvedená žádost o vydání byla podána v rámci dohody o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými ze dne 25. června 2003.
- 2) V takovém případě, jako je případ, jenž je předmětem věci v původním řízení, kdy byl občan Unie, na kterého se vztahovala žádost o vydání do Spojených států amerických podaná v rámci dohody o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými ze dne 25. června 2003, zadržen v jiném členském státě, než je členský stát, jehož je státním příslušníkem, za účelem eventuálního vyhovění této žádosti, musí být články 18 a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby dožádaný členský stát na základě normy ústavního práva rozlišoval mezi vlastními státními příslušníky a příslušníky jiných členských států a povoloval toto vydávání, zatímco vydávání svých vlastních státních příslušníků neumožňuje, jestliže příslušným orgánům členského státu, jehož je tento občan státním příslušníkem, předem umožnil, aby požádaly o jeho předání v rámci evropského zatýkacího rozkazu a poslezně uvedený členský stát v tomto ohledu nepřijal žádné opatření.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 270, 25.7.2016.